

טמורת הש"ס

א) שנת כ"ג (ב) מדישי"ט על
ז: עין לקמן ה' (ג) יומא
ז: ד' (ד) וי"ט חס' לקמן ח'
ד"ה מה פתח' (ט) ובלבד.
רש"י (ו) וזיל אדר'
(ז) אמת לך (ח) דכתיב'
(ט) ופי' וי"ט (י) ויקרא'
למח' ופי' וי"ט (יא) ויקרא'
טו (ב) ובלבד כתיב' (כ) כ"ג
ומח' וי"ט (ל) ויקרא' ס'
ובת' (מ) וי"ט חס' שנת
כ: ד"ה מלאכה.

תורה אור השלם

1. שיעור עיון אחר
חזקת מלביד חזקת
הבפרים ופלת התמיד
ובתקנה ונסביריה:

מוסף רש"י

שבועות שמים. שבועות
כל ניטוי להרע או להטיב.
שמים הן להחיות עולין
קרני עולה ויורד האומר
בפרשה. נפקי מלהרע או
להטיב. דמשמע להכל.
אכלי ולא אכלי. שנת ב.
ארבע. י' ק"ל לרבות עיד
שמים מרביי הכתוב לל
אשר יעטף האדם לרבות
לעבר. אכלתי ולא אכלתי.
אכלתי ולא אכלתי. שנת ב.
ידיעות הטומאה.
האחריות הקרובות עולה
ויורד או נפש י' חס' וי'
ואתמין שאין הכתוב מוכר
אלא בטומאת מקדש
וקדשיו. שלאחר שבועות
אכל קודש או נכנס למקדש
ולפי' (לקמן ד'). שמים
מתחייב אלא כדכתיב חס'לה
ידיעה בסוף העולם
בימים. כגון ארבע שבועות
ועלם ממנו טומאה ואכל
קודש ומשאל ידע שאלתי
בטומאה. שמים הן
מתעשרות הכתוב ועלם
ממנו והוא משא. משמע
שעלם ממנו טומאה אכל
זכור הוא טומאה קודש וזה
מקדש. הרי שמים. העולם
טומאה לגבי קודש והעולם
טומאה לגבי מקדש. שדות
ארבע. י' ק"ל לרבות עיד
שמים מרביי ויעלם ועלם
ב' פעמים. לרבות את
היורד לטומאה אכל ועלם
ממנו קודש כסבור שחיון
הן. או נעלם ממנו מקדש
ושם. מראיות נגעים.
ואין בה ידיעה בסוף.
שמים הן. שמים הן.
שדות ובהית. שדות
ארבע. מרביי שפחת
שהיא משפט טעילה. כמו
(ש"א ג) שפתי נא אל
אחתי וי' מרבה עטילה לוי
וזה. מולדת לשלח ותולדה
לבהית. ופי' שמים הכתוב
שהוא כשגל. שיהי לו כסוד
היכל. שאלו כמור לנן.
שניה לה כקודש בינה.
מחלה לשון זכר הוא שמים
הרי שמים שמים ארבע
(שבת ג) וכתיב' דלקמן ה'.
יש בה ידיעה בתחילה
אין בה ידיעה בסוף.
שכשעממתי ידע שבועות
ועלמתי ממנו טומאה
ונכנס למקדש וזכור
עודפי' לו כטומאה וזכור
הוא כטומאה וזכור
שכשעממתי ידע שבועות
ועלמתי ממנו טומאה
ונכנס למקדש וזכור
עודפי' לו כטומאה וזכור
הוא כטומאה וזכור

שבועות שמים פרק ראשון שבועות

ב.

עין משפט
נר מצוה

א א מ"י פ"א חס'לה
שנת ה' חס'לה א פתח
לאין רוח ועשין רוח:
ב ב ג ד מ"י חס'לה ט:

שבועות. הא דלא פתח האי מסכת כל כינוי שבועות כשבועות
דפתח נדרים וזכור משום דתנא ממכות קא סליק
דמפרש בגמרא הולך לפתח בשמים שכן ארבע והואיל ולא מני
פתח בכינוי מו לא חס' לשנות אח"כ וא"ל אח"כ לא מני ידיעות
כרישא דהא בקרא כתיב כרישא או
נפש אשר תגע וגו' והדר כ"ו נפש
כי תשבע וגו' וי"ל דשבועות הוא
עיקר המסכת דכפדר ישועות קאי
ואגב שבועות מני ידיעות משום
דגבי הדדי כתיב דמפרש בגמרא
א"י משום דמילי דשבועות כתיבי
בקרא כרישא ונפש כי תחטא וגו'
(ויקרא ה) והוא עד דהיינו שבועת
העדות והאי דלא פתח בשבועת
העדות משום דלית בהו שמים שהן
ארבע: ידיעות הטומאה שמים
שהן ארבע. מימה דהעלמות וי"ל
למימתי דהוא עיקר מילתא העלם
טומאה דקודש ומקדש והעלם קודש
ומקדש וי"ל דיתחא ליה למנקט לשון
ידיעה מטעמא דמפרש בפ"ב (דף
ד): ידיעות קמייתא דלימנאו כלל
המורה כולה קא חשיב א"י לאידך
לישאג ידיעות כתיבתא דאחיון
לידי קרבן קא חשיב והך לישאג
הא דלא מני נמי ידיעות השבת
משום דיתחא ליה למנקט יציאות
דמלאכות גופייהו איכא שמים שהן
ארבע אכל הכא לא מני למנקט
הטומאות שמים שהן ד' ליתא אלא
ממני טומאת קודש וטומאת מקדש:
יציאות השבת שמים שהן ארבע.
בגמ' מפרש שמים הואלה
דעני ודבעל הבית שהן ארבע הכנסה
דעני ודבעל הבית וימיה אחאי
חשיב דעני ודבעל הבית דמתי דמה
לי עני ומה לי בעל הבית ויש לומר

שבועות שמים שכן ארבע ידיעות הטומאה שמים
שהן ארבע יציאות השבת שמים שהן ארבע
מראות נגעים שנים שהן ארבעה את שיש
בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם
בימים הרי זה בעולה ויורד י"ש בה
ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף שעיר
הנעשה בפנים ויום הכפורים תולה עד
שיורע לו ויביא בעולה ויורד י"אין בה
ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף
שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר
שנאמר ימלכד השאת הכפורים על מה
שזה מכפר זה מכפר י"מה הפנימי אין
מכפר אלא על דבר שיש בה ידיעה אף
החיצון אין מכפר אלא על דבר שיש בה
ידיעה ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה
ולא בסוף שעירי הרגלים ושעירי ראשי
חדשים מכפרין דברי ר' יהודה ר"ש אומר
שעירי הרגלים מכפרין אבל לא שעירי ראשי
חדשים ועל מה שעירי ראשי חדשים מכפרין
על

לדאטריך למתנינהו משום דקס"ד דלא הו דרך הולאה אלא
כשעמד ברשות היחיד ונטל פירות ואלא לרשות הרבים אכל כי
האי גוונא דגופו ברשות היחיד וידו ברשות הרבים או ירפכא לאו
דרך הולאה היא וכי היא גוונא אחר בפ"ק דשבת (דף ג:) ידו
של אדם אינה לא ברשות היחיד ולא ברשות הרבים ואיטריך למימתי
דרהייהו דאי תנא חדא לא הוה שמעינן אידך ומחאי טעמא ינחא ליה
דלא מני כן הולאה שלישית דפרשישית ור"מ מפרש דהולאה מלאכה
גרועה היא דמה לי אם מוציא מרשות היחיד לרשות היחיד ומה לי
לרשות הרבים לכך הולך לפרש כל ענינים דעני דועשיר ודעמד
דמלאכה גרועה היא מדאמר בריש הורק (שנת דף ט: וס) הולאה
גופא היכא כתיבא אדרש לה מויכלא העב מהביא חי וקאמר
אשכחנא הולאה הכנסה מגלן סברא היא מה לי אפוקי מה לי
עיוילי ולשאר אבות לא צעניא קרא אלא מחייבין כל דהו במשכן
והולאה הימה במשכן דאמר בפרק כמה טומינן (סס דף ט: חס)
הורידו קרשים מעגלה לקרקע ואחם אל תולידו הס העלו קרשים
לעגלה ואחם אל תכניסו ולשאר מולדות לא חיישין דלהו במשכן
אלא אכז לחודה אכל תולדות דהולאה צעי בפרק הורק (סס דף ט:)
והיינו משום דמלאכה גרועה היא ואין להאריך כאן יזכר:

בראיות נגעים (פ"א משנה ד) ומייתי לה בהנזח מקדש (ובחס דף פח:
וס) מראות נגעים רבי דוסא בן הרקיס אומר שלשים וששה
עקבא בן מהללאל אומר שבעים ושנים והא דקתני חס טובא
משום דחשיב נמי פתיחי אי מני כיל נגעי ובגדיס:

מכדי
לכשידעו אלאה קודש ידיעה עושים הן: עד שיעוד לו. שאכל קודש בטומאה:
אין בה ידיעה בתחלה. שאל ידע בטומאה ויזכר זה לא
יבא לכלל קרבן עד לטעם שהרי אין קרבן בא אלא על שיש בו ידיעה בתחלה:
שעיר הנעשה בתחלה: שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר. ויום הכפורים
הוא נעמו ומעיל עם הקרבנות שנאמר (ויקרא כג) כי יום כפורים הוא: שנאמר.
בשעיר הנעשה בחוץ ושעיר חטאת אחד מלכד חטאת הכפורים
והוא שעיר הנעשה בפנים הקיסם לך הכתוב ללמד שעל מה שזה מכפר זה מכפר:
מה פנימי אינו מכפר אלא על דבר שיש בו ידיעה. בתחלה
דחי ילפינן כהניא בגמ' [לקמן י:] דלינו מולה אלא על דבר שיש בו ידיעה בתחלה:
אף חיוין אינו מכפר אלא על דבר שיש בו ידיעה. [מ"א מינהו ידיעה
בסוף ולא בתחלה דלא אחא לכלל קרבן ומכפר זה כפרה מגורה בלא תלייה. וא"ל
כיון שהוקשו יכפרו שניהם על שיש בו ידיעה בתחלה וי"מ לטומאה שארבעה
בין זה לזה הא פריך בגמ' (דף ט) ומני לה: שעירי הרגלים. כלל הרגלים
לאמר ששעירי ראשי חדשים מכפרין ר"ש אומר שעירי הרגלים מכפרים.
עליה אכל לא שעירי ראשי חדשים:
על

הוא ויזכר זה לא יבא לכלל קרבן עד לטעם שהרי אין קרבן בא אלא על שיש בו ידיעה בתחלה:
שעיר הנעשה בתחלה: שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר. ויום הכפורים
הוא נעמו ומעיל עם הקרבנות שנאמר (ויקרא כג) כי יום כפורים הוא: שנאמר.
בשעיר הנעשה בחוץ ושעיר חטאת אחד מלכד חטאת הכפורים
והוא שעיר הנעשה בפנים הקיסם לך הכתוב ללמד שעל מה שזה מכפר זה מכפר:
מה פנימי אינו מכפר אלא על דבר שיש בו ידיעה. בתחלה
דחי ילפינן כהניא בגמ' [לקמן י:] דלינו מולה אלא על דבר שיש בו ידיעה בתחלה:
אף חיוין אינו מכפר אלא על דבר שיש בו ידיעה. [מ"א מינהו ידיעה
בסוף ולא בתחלה דלא אחא לכלל קרבן ומכפר זה כפרה מגורה בלא תלייה. וא"ל
כיון שהוקשו יכפרו שניהם על שיש בו ידיעה בתחלה וי"מ לטומאה שארבעה
בין זה לזה הא פריך בגמ' (דף ט) ומני לה: שעירי הרגלים. כלל הרגלים
לאמר ששעירי ראשי חדשים מכפרין ר"ש אומר שעירי הרגלים מכפרים.
עליה אכל לא שעירי ראשי חדשים:
על